

Velykos, kurias ilgai prisiminsime

Alelė Koronel-Kamitan
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Suomijoje.

Juokdamasis Jonas lenktyniavo su savo broliais, kas greičiau pasieks svetainę, kur turėjo vykti šeimos vakaras. Jis vis dar galėjo užusti skanų velykiniams pietums keptos avienos kvapą. Ir vis dar galėjo jausti saldžios pašos, jų tradicinio Velykų deserto, skonį.

Kai šeima jau sėdėjo ramiai, atsistojo Jono vyresnysis brolis Tristanas.

„Laimingų Šv. Velykų!“ – pasakė Tristanas. Jis pradėjo jų namų vakarą giesme ir malda. Tada atėjo metas ypatingai muzikinei programai. Kiekvienas paruošė po dainą apie Jėzų Kristų.

Tristanas grojo gitara, švelniai braukdamas kiekvieną stygą. Tada jo brolis Einaras grojo pianinu. Jo pirštai mikliai judėjo klavišais. Mama, tėtis ir kiti Jono broliai taip pat grojo dainas. Jonui patiko klausytis savo šeimos muzikavimo.

Galiausiai atėjo Jono eilė. Jis giliai įkvėpė ir pradėjo dainuoti.

„Kai kartais užaina pagunda juoda, atidžiai klausau, ką man kužda Dvasia: „Kitą mylėki, kaip Jėzus tave.““

Jonui dainuojant jo širdis prisipildė meilės. Jos akys buvo pilnos džiaugsmo ašarų. Jonas jautėsi taip, tarytum Šventoji Dvasia jam saktų, kad Dangiškasis Tėvas ir Jėzus myli jį.

„Ačiū jums visiems, kad pasidalijote savo talentais“, – pasakė tėtis. Jis laikė iškėlęs paveikslėlį. Jame buvo pavaizduotas prie medžio klūpantis ir besimeldžiantis Jėzus Kristus. „Kas žino, kas vaizduojama šiame paveikslėlyje?“

Jonas pakėlė ranką. „Tai Jėzus meldžiasi Getsemanėje.“

Tėtis pritariamai linktelėjo: „Taip. Ten Jis pajuto visus mūsų skausmus ir liūdesį.“

Paša yra saldus kreminis desertas. O kokį skanėstą per kiekvienas Velykas valgote jūs?

*„Aš stengiuosi būt kaip Jėzus“ (Vaikiškų dainelių knyga, p. 40)

„Jis nuėjo į Getsemanės sodą prieš savo mirtį, – pasakė mama. – Po savo mirties Jis vėl gyvena. Visa tai Jo Apmokėjimo dalis. Visa tai Jėzus padarė dėl mūsų, nes mus myli.“

Mama paleido vaizdo įrašą apie pirmąsias Velykas. Vaizdo įrašui pasibaigus, visi kurį laiką tylėjo. Jonas vėl jautė Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus meilę.

„Ar dabar ne metas mūsų užduotėlei?“ – paklausė Jonas.

Mama atsistojo ir nuėjo prie spintelės. „Taip! Jonai, ar padėsi man?“

Jonas su mama paėmė kljus, žirkles ir šūsnį Bažnyčios žurnalų. Jie paskleidė juos ant grindų. Tada mama kiekvienam davė po ypatingą Velykų dienoraštį. „Velykų proga įklijuokime Jėzaus Kristaus paveikslą į savo dienoraščius.“

Jonas atsisėdo ant grindų ir atsivertė savo sąsiuvinį.

Tėtis pasiėmė rašiklį ir ėmė rašyti savo dienoraštyje. „Greta savo paveikslėlių galite užrašyti, ką darysite, kad sektumėte Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi, kad galėtumėte būti panašesni į Juos.“

Jonas vartė vieno žurnalo puslapį. Jis rado besišypsiančio Jėzaus Kristaus paveikslėlį.

Jonas iškirpo tą paveikslėlį ir priklijavo jį savo dienoraščio puslapio centre. Jis galvojo apie Gelbėtojo meilę, kurią jautė tą dieną. Tada jis užrašė: „Seksiu Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi klausydamas tėčio ir mamos bei padėdamas daryti namų ruošos darbus. Labiau mylėsiu savo brolius.“ Jis pakėlė dienoraštį ir parodė mamai. Ji perskaitė, ką jis parašė, ir nusišypsojo.

Jonas šias Velykas prisimins dar ilgai. Kai dainavo ir mokėsi apie Jėzų Kristų, jis jautė Jo meilę. Ir jis jautė Jėzaus meilę, kai stengėsi būti kaip Jis.

Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus tikrai myli Joną. Ir Jonas taip pat myli Juos. ●

STELIJANOS DONEVOS ILLUSTRACIJOS